

го Василий. Филоксенъ мѣ отговори: Ако и да ти прикажѣ причинѣ-тъ на мож-тъ скърѣ, какѣ ползѣ ще дойдѣ отъ тебе, о чловеке!? Нѣ Василий постоанствоваше да го пыта, като мѣ сѣ вричаше, че, ако мѣ обади, това не ще бѣде напраздно. Тогава момче-то мѣ приказа за мѣдрецѣ и за стихове-тѣ, че това е причина на неговѣ-тъ скърѣ, дѣто не може ясно да ги размѣе. Василий пое стихове-тѣ и захвана да ги тѣлѣва: момче-то слисано, и повече обрадвано, помоли го да мѣ напише това тѣлѣваніе. Василий испизани негово-то желаніе; той исписа тѣлѣваніе-то и го подаде на момче-то, кое отъ радость незнааше какъ да го благодари. На свѣренѣ-тъ, то отиде въ училище-то; Ливаній като видѣ това тѣлѣваніе на стихове-тѣ, зачѣди сѣ и извика: За Бога, не сѣмъ чѣлз и виждамъ до сега подобны мѣдрецы, цѣто да можѣтъ направи такова истѣлѣваніе; а тѣбѣ кой написа това, о Филоксене? Момче-то мѣ приказа какъ у тѣхъ има нѣкой си чѣжденецъ, който ги истѣлѣва изведнѣждѣ безъ никакѣвъ тѣдѣ. Ливаній не-